

medføre. Dette arbejde forventes afsluttet i efteråret tidsnok til, at NATO kan nå at orientere interesserede partnerlande om resultatet af alliancens overvejelser inden næste ordinære NATO-udenrigsministermøde i Bruxelles primo december.

Spm. nr. S 1589

Til socialministeren (8/5 95) af:

Poul Qvist Jørgensen (S):

»Har ændringer af § 105 i bistandsloven medført konsekvenser for de børn, der i kortere eller længere tid opholder sig på kriseinstitutioner?«

Begrundelse

Artiklen i Kristeligt Dagblad den 8. maj 1995 giver anledning til bekymring om de involverede børns fremtid, når de på kvindekrisecentrene ikke synes at blive tilbudt tilstrækkelig pædagogisk omsorg.

Svar (17/5 95)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Lov nr. 86 af 8. februar 1995 om styrkelse af bistandslovens bestemmelser om socialt udstødte har bl.a. til formål at tilvejebringe større fleksibilitet på § 105-området. Med henblik herpå er der ved lovændringen tilvejebragt hjemmel for, at institutionerne m.v. dels kan oprettes og drives af en eller flere amtskommuner eller som selvejende institutioner, med hvilke amtsrådet indgår overenskomst »eller træffer anden aftale«, dels kan oprettes og drives af »en eller flere kommuner« efter aftale med amtsrådet. Der henvises til bistandslovens § 105, stk. 2.

Der er således åbnet for, at et kvindekrisecenter, der ikke ønsker at indgå egentlig overenskomst om drift efter bistandslovens § 105, kan forhandle med amtsrådet om indgåelse af en aftale om et tilskud, hvilket ifølge bemærkningerne til lovforslaget (L 8) f.eks. kan være økonomiske tilskud, personale, lokaler eller andet. Der vil ligeledes kunne træffes sådan aftale med en kommune, som amtsrådet har indgået aftale med.

Tilskuddet ydes efter de regler, der gælder for finansiering af § 105-institutioner.

Det bemærkes, at der i den i forbindelse med lovændringen udsendte vejledning (nr. 43 af 31. marts 1995) udtrykkeligt er nævnt, at personkredsen for § 105-institutionernes tilbud omfatter »personer, der ikke kan eller vil opholde sig i egen bolig som følge af vold eller trusler om vold, og deres eventuelle børn«.

Når målgruppen således også omfatter ledsagende børn, ligger det inden for rammerne af institutionernes forpligtelser, at de er bemandet, så de kan klare opgaverne i forbindelse hermed. Institutionernes opgaver omfatter ifølge kap. IV omsorg og pleje, rådgivning og vejledning, aktiverende foranstaltninger i mindre omfang samt fritidsaktiviteter og kulturelle aktiviteter m.m.

Det vil være naturligt, at de krisecentre, der har overenskomst eller aftale efter bistandslovens § 105, også har såvel de nødvendige pædagogiske ressourcer som fysiske rammer til aktivering af de ledsagende børn. Jeg kan derfor bekræfte, at den omhandlede ændring af bistandslovens § 105 har medført konsekvenser for børnene på krisecentrene i form af bedre rammer for indsatsen. Det er nu op til krisecentrene, amterne og kommunerne at benytte loven.

Det bemærkes, at § 105-institutioner ikke er behandlingsinstitutioner. Der er i vejledningens kapitel om institutionernes samarbejde med kommuner og andre samarbejdsparter redegjort for, hvor og hvornår der skal henvises til det almindelige system.

Spm. nr. S 1581

Til justitsministeren (5/5 95) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren indlede drøftelser med den tyrkiske ambassade og en række private firmaer i København, der føler sig truet, med henblik på etablering af beskyttelse mod terrorangreb?«

Begrundelse

Af Morgenavisen Jyllands-Posten den 5. maj 1995 fremgår det, at den tyrkiske ambassade og flere private firmaer, herunder rejsebureauer, i de seneste dage forgæves har anmodet Københavns Politi og Politiets Efterretningstjeneste om hjælp til beskyttelse mod terrorangreb.